

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α΄. ΘΕΡΙΝΗ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛ. ΛΕΠ. 10

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΒΑΛΛΑΔΙ Δραχ. 2:50
 Δημόσια, Τραπεζικά Γραφεία Δραχ. ν. 5:—

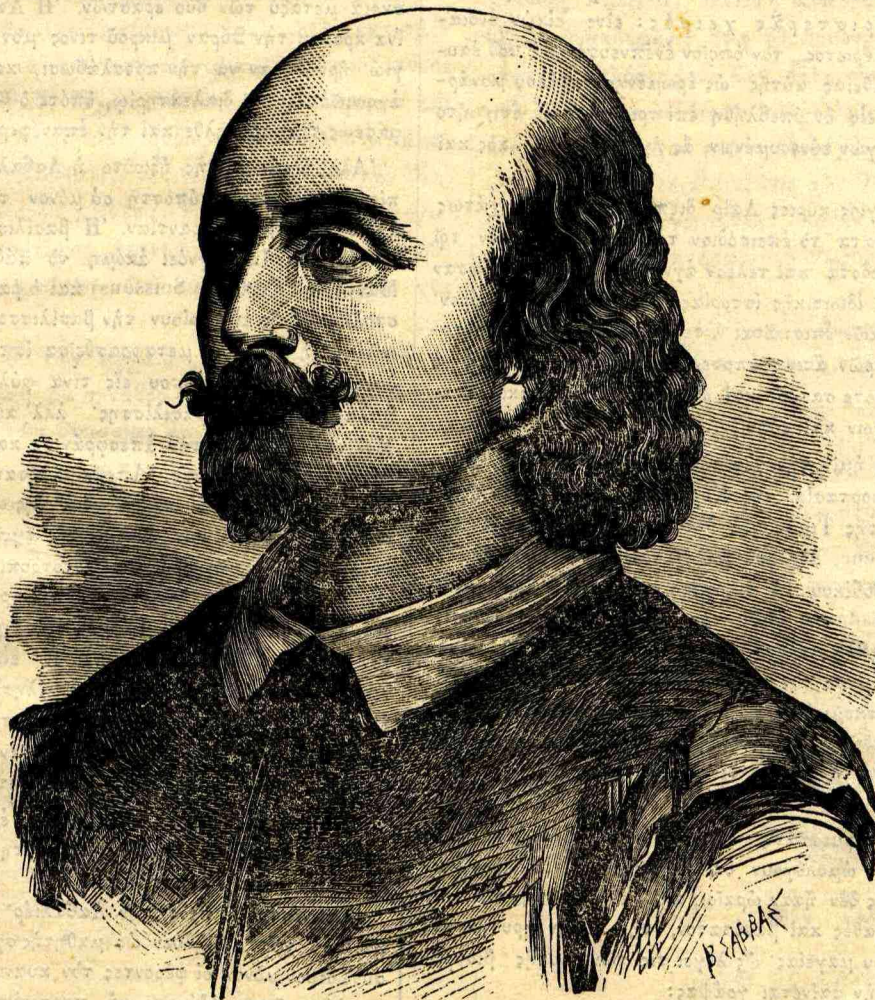
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Πλατεία αγίων Θεοδώρων
 —Οικία Γ. Βακαλοπούλου—

Ὁ διάσημος οὗτος δραματικός ποιητής, ὅστις θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος ποιητής τῆς τε ἀρχαϊότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐγεννήθη τῷ 1564 καὶ ἀπέθανε τῷ 1616. Περὶ τῆς ἐκπαίδευσως τοῦ ποιητοῦ ὀλίγα γνωρίζομεν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων ὅμως αὐτοῦ οἱ κριτικοὶ φρονῶσιν, ὅτι ἐσπούδασε τὰ νομικά, ἔτι εἶχε γνῶσιν τινὰ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν, ὡς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς. Ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν ὁ Σαιξπήρος ἐνυμφεύθη τὴν Ἄνναν *Hadaovae*, ἧτις ἦτο ὀκτὼ ἔτη πρεσβυτέρα αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐπεδόθη εἰς τὰ τοῦ θεάτρου ὡς θεατρίνος· ἀλλὰ ταχέως ἤρξατο νὰ συγγράφῃ, ἀναθεωρῶν τὰ ἀρχαῖα αὐτοῦ δράματα, καὶ βοηθῶν ἄλλους περὶ τὸ συνθέτειν τοιαῦτα. Ταχέως δὲ διὰ τῆς πρωτοτύπου εὐφυΐας τοῦ παρήγαγε μεγάλην ποικίλιαν δραμάτων μετὰ θαυμασίας ταχύτητος. Ἡ μεγίστη ὅμως ἐκφρασις τῆς εὐφυΐας τοῦ εὐρίσκειται ἐν τοῖς ἐξῆς δράμασι: Ἀμ-

λετ, *Μακβέθ*, Ὁθελλο καὶ *Βασιλέα Λήρ*· τὸ τελευταῖον τὸ ὅποιον κατὰ τινὰ ἔποψιν ὑπερέχει πάντων τῶν ἄλλων, ἐγγράφη, ὅτε ἦτο 40 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν. Περὶ Σαιξπήρου ἐγγράφησαν ἱκανὰ μέχρι τοῦδε. Οἱ Γερμανοὶ ὑπερέτρησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἄγγλους εἰς τὰς φιλοσοφικὰς κρίσεις περὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ.

Τοῦ Σαιξπήρου ἡ εἰδικὴ δύναμις ἐγκεῖται ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἀνελιξί τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ προσώπων· τὸ δὲ ἐνδιαφέρον τὸ διακρίνον τὰ δράματα αὐτοῦ ἀπ' ἄλλων εἶναι τὸ συγκεντρούμενον ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐκφράσεως τῆς διανοίας, τὸν ὅποιον περιέχουσιν, ἰδίως δὲ ἐν τοῖς ἐλατηρίοις καὶ τρόποις τῆς ἐνεργείας τῶν. Ἄειποτε δὲ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ ἐκείνο, τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἐπραξεν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ, παρίσταται ἐπὶ τέλους ἐπανερχόμενον εἰς τὰ ἴδια· ἡ πράξις συχνάκις διὰ ποικίλων καὶ πολλῶν ὁδῶν ἐπανακάμπτει

Ὁ διάσημος Ἄγγλος δραματικός ποιητής
ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡΟΣ

Qui les saura, mes secrètes amours ;
Je me ris des soupçons, je me ris des discours ;
Quoi que l'on parle et que l'on cause,
Nul ne les saura, mes secrètes amours,
Que celle qui les cause.

[Έπεται τὸ τέλος].

ΕΥΓ. Γ. Ζ.

Ἀμφιθέατρον καὶ Θέατρον Ἑλληνικὸν ἐν Συρακούσαις.

Τὸ ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον τῶν Συρακουσῶν, ἦτο ὡς εἶπεν ὁ ἄββαξ Σαίντ Νὸν, ὠκοδομημένον ἐπὶ ἀνίσου ἐδάφους, κειμένου ἐξ ἡμισείας ἐπὶ κεκομμένου βράχου καὶ ἐπὶ μεγάλων λίθων μὲ θολωτοὺς διαδρόμους· εἶχε δὲ σχῆμα ἐπίμηκες εἰς τὴν μεγαλειτέραν διάμετρον καὶ συνεσταλμένον εἰς τὴν μικροτέραν· θεωρῶν δὲ τις τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἤθελε τὸ ἐκλάβει ὡς ἐγερθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὡς τὸ τοῦ Τάραντος, πρὸ μόνην τῶν ἀποίκων τὴν χρῆσιν. Οὐχὶ δὲ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀμφιθέατρου τούτου, προσθέτει ὁ αὐτὸς, ἀπαντῶνται τὰ ἐρείπια ἄλλου τινός, τοῦ θεάτρου τῶν Συρακουσῶν, τὸ ὁποῖον καὶ τοὶ ἠφρανισμένοι ἐντελῶς, παρίστησι θέαν θελκτικωτέραν. Ἀπὸ τὰ ὀλίγα δὲ σωζόμενα λείψανα δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὠκοδομήθη διὰ τῶν μεγαλειτέρων φροντίδων· ἐπίσης παρατηρεῖται ὅτι ἐκάστη βαθμὶς ἦτο λελαξευμένη εἰς τὸ βάθος του, ὥστε εἰς τὴν ἄκραν ἐκάστου λίθου ἐσχηματίζετο τρόπον τινα κράσπεδον, ἐφ' οὗ ἐστήριζον τοὺς πόδας των καὶ δὲν ἠνώχλου τὸν κατωτέρω καθήμενον.

Περίξ δὲ τοῦ θεάτρου περιέκειντο θεωρεῖα κυκλοτερῶς ἐκτισμένα, ὧν φαίνονται εἰσέτι τὰ ἀνώγια εἰς τινα μέρη· τὸ ὄλον δὲ θέατρον ἦτο πιθανῶς ῥυθμὸς ἀρχιτεκτονικῆς μὲ διάδρομον καὶ σειρὰν θεωρητηρίων κεκαλυμμένων. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρειν περὶ τῶν καλῶν οἰκοδομῶν, αἵτινες, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔζη, ἐκόσμουσαν πολλὰς τῆς Σικελίας πόλεις, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Ἀργυρίου, ὡς ἐν τῶν ἀξιολογωτέρων, λέγει ὅτι τὸ τῶν Συρακουσῶν θέατρον ἦτο καλλίτερον ἀπασῶν τῶν τοιούτων οἰκοδομῶν τῆς Σικελίας.

Κατὰ τὴν συνήθειαν δὲ τῶν Ἀρχαίων, τὸ θέατρον τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς τόπος, καθ' ὃν συναθροίζόμενοι ἅπαντες οἱ πολῖται ἀπεφάσιζον περὶ τῶν δημοσίων ὑποθέσεων· διὸ βλέπομεν εἰς τὸν Πλούταρχον, ἐν τῷ τέλει τῆς βασιλείας τοῦ Τιμολέοντος, ὅτι ὁπότεν παρουσιάζετο ὑπόθεσις τις σπουδαία καὶ σκέψεως χρῆζουσα ἐγίνετο τῆ παρακλήσει τῆς συνελεύσεως εἰς τὸ θέατρον, ἐνθα ἐπευφημεῖτο ἐνίοτε διὰ γενικῶν χειροκροτήσεων ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Ὁ Τιμολέων δὲ τότε ἀκούων προσεκτικῶς τί τὸν ἠρώτουσαν καὶ εὐχαριστῶν τὴν συνέλευσιν ἐξέφραζε τὴν γνώμην του.

Τελευταῖον, ἡ θέσις τῆς οἰκοδομῆς ταύτης ἦτο καλλίστη, διότι ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τῶν πρωτίστων συνοικιῶν τῶν Συρακουσῶν, ἐπὶ μέρους ὀλίγον ὑψηλοῦ, ὥστε οἱ θεαταὶ ἔβλεπον τὴν θάλασσαν, τὴν νῆσον Ὁρτυγίαν, τὸν μέγαν λιμένα, τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀνάπου βρεχομένης ὠραίας πεδιάδας, τὸ μέρος ἐνθα ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ Προάστειον τῶν Ἀκραγαντίνων καὶ τέλος τὴν Νεάπολιν.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Ποσάκις ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Φαλήρου δὲν ἐνεθυμήθην τὸ Μασ-

σαλιωτικὸν *Prado* καὶ ἀνεζήτησον εἰς μάτην εἰς τὸν ἐνώπιόν μου ἀνοιγόμενον ὀρίζοντα τὴν νῆσον τοῦ Μόντε-Χριστοῦ καὶ τὰ ἄλλα ἐκεῖνα ἀμφιλαφῆ νησίδια, τὰ ὁποῖα φαίνονται οἶονεὶ ἐπιπλέοντα τῆς θαλάσσης! Ποσάκις δὲν ἀνεζήτησα τοὺς ὠραίους ἐκείνους κήπους, οἵτινες κατέρχονται ἀπὸ τῶν βράχων μέχρι τῆς ἀκτῆς καὶ τὰς σκιερὰς δενδροφυτείας του!

Θὰ ἐπεθύμουν ἀντὶ τῶν παρατεταγμένων μεγάρων καθ' ὄλον τὸ μήκος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς νὰ ἔβλεπον δάσος καὶ σκιάδας. Ὅλιγον ἔτι καὶ τὸ γόητρον τοῦ Φαλήρου ἐκλείπει, ἐὰν θελήσωμεν νὰ διαιρέσωμεν τὴν ἐξοχὴν εἰς συνοικίας. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ὁ ξένος ἀποπλέων θὰ ἀποκομίζῃ τὰς καλλίστας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ἀκτῆς, τὴν ὁποῖαν καθιστῶσιν ἔτι μαγευτικωτέραν οἱ ἐν παρατάξει ἠλεκτρικοὶ φανοὶ τοῦ Ἑδισσῶνος καὶ τὸ γλυκὺ ἄσμα τῶν Σειρήνων τῆς.

Τῶν Σειρήνων τῆς! Πόσοι ἐφέτος δὲν ἐνεθυμήθημεν τῆς Λασσάλ, τὴν εὐστροφίαν, τὴν χάριν, τὸ ἄσμα, ὅτε ἐδιδάσκοντο οἱ Κωδῶνες τῆς Κορνελλίλλης, ὁ Μικρὸς Λοῦξ καὶ ποσάκις δὲν θὰ ἀναμνησθῶμεν αὐτῆς ἀκόμη εἰς τὸ μέλλον! Ἄλλὰ θὰ ἦτο ἄδικον, ἔχοντες τὸ προηγούμενον αὐτὸ, νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κ. *Roland* κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ Μικροῦ Δουκὸς, νὰ μὴ χειροκροτήσωμεν τὸν κ. *Bakers* ὑποκρινόμενον τὸν Σουηδὸν Βαρῶνον εἰς τὸν *Parisiŷon blor* καὶ τὴν κ. *Neuville* κατὰ τὴν τελευταίαν διδασκαλίαν τῶν Κωδῶνων, ἐνθα μετὰ τοσαύτης χάριτος ὑπεκρίθη τὴν Γερμεινήν καὶ ἔψαλε μετὰ φωνῆς ἴσως ἀσθενοῦς ἀλλὰ γλυκείας καὶ κηλοῦσης τὴν ἀκοήν.

Τὰ ἔργα ταῦτα διεδέχθη ἐπιτυχῶς τὸ *Timbale d'argent* τοῦ Λέοντος *Vasseur*. Ἄλλ' ἡ διδασκαλία αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνακούφισις τῶν ἠθοποιῶν, ἐκγυμναζομένων εἰς τὸ μετέπειτα μελόδραμα. Μετ' ὀλίγον τῶνόντι πρόκειται ν' ἀναβιβασθῆ ἔργον γενναϊότερον τοῦ Ὁφφεμπάχ, ἡ *Princesse de Trébizonde*. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς ἐν Παρισίοις Σκηνῆς τῶν *Bouffes-Parisiens* τὴν 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1869.

Ἐκεῖ θὰ συναγωνισθῶσι πάλιν αἱ κυραὶ *Delest* καὶ *Roland* καὶ θὰ διαμφισβητήσωσι τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ.

* *

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ ἀθηναῖος Ἀπόλλων, ἀμιλλᾶται νὰ μὴ ὑστερήσῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν καὶ τὸν θίασόν του ἐπιτυχῶς συνεπλήρωσε καὶ μετὰ ὀλίγα, πρραστάσεις τῆς Λίνδας, ἀνεβίβασεν εὐθύς τὴν *Τραβιάταν* τοῦ Βέρδη, ἐν ἧ ἔχειροκροτήθησαν καὶ νέοι καὶ παλαιοὶ ἀοῖδοι καὶ, καὶ . . .

Ἄλλὰ δι' ἔλλειψιν χώρου ὁ στοιχειοθέτης μου μοὶ προβάλλει ἐνταῦθα τὸ ἀπροχώρητον. Ἐπομένως ἐπιφυλάσσομαι καὶ ἐγὼ νὰ συμπληρώσω εἰς τὸ ἐπόμενον τὰς ἐντυπώσεις μου.

Passe-Partout.

Εἰς Κόρην

(Ἐπὶ τῇ πρώτῃ Μαΐου).

Τοῦ Μαγιοῦ ἡ αὐγοῦλα μωρώνει
τὴ γῆ ὅλη, γεμάτη λουλούδια
Στῆς πυκνάδες κρυμμένο τὰνδόνι
τὰ γλυκά του ἀρχίζει τραγοῦδια.

Σ' ὄλους, κόρη, τοῦ χρόνου ἡ νεότης
σ' ὄλους χύνει ζωὴ ἔρωτα δρόσο
πῶς ἐσὺ, στὰ λουλούδια του πρώτου
ἄπονη εἶσαι στὸν ἔρωτα τόσο ;

Ἄχ λυπήσου τὸ Μάη, τὰ κάλλη
μὴ σὲ ἰδοῦνε ψυχρὴ πικραμμένη
Μή' θὰ παύση τὰνδόνι νὰ ψάλλη,
καὶ θὰ γύρη ἡ μυρτιά μαραμμένη

Μή' κί' ἐγὼ ποῦ στενάζω γιὰ σένα
τώρα ψάλλω, τραγοῦδι θὰ εἰπῶ
στὸ σκοπὸ μου ἀποκρίσου παρθένα
κί' ἄς ἀρχίσωμε ἓνα σκοπὸ.

1 Μαΐου 1881.

Χαρ. Εὐθ. Κανελλόπουλος.

Τῇ Δεσποινίδι Αἰκ...

Τοὺς στίχους ποῖος ἔγραψε δὲν θέλεις μάθη φίλη
οὐδέποτε θὰ τὸ εἶπουν τὰ ἰδικά μου χεῖλη.
Τὸ σκέπτομαι κί' ἐρήθημα τὰς παρειάς μου βάφει
ἀδύνατον νὰ μάθητε ὑπὸ τινος ἐγράφη.

Ἀμεριμνομεριμνος

ΓΕΝΙΚΑ ΝΕΑ

Γνωστοὶ εἶναι τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταίς οἱ ἐν Ρωσίᾳ δια-
μένοντες δύο διάσημοι μουσικοὶ, ἀδελφοὶ Ἀντόνιος καὶ
Νικόλαος *Rulinsteïn*. Ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν, ὁ Νικόλαος ἀπέ-
θανεν ἐν Παρισίοις τὴν 25 Μαρτίου 1881, ὅπου εἶχε μεταβῆ
ζητῶν θεραπείαν πολυχρονίου ἀσθενείας. Ὁ νεκρὸς μετα-
κομισθεὶς εἰς Μόσχαν ἔτυχε μεγαλοπρεπεστάτης κηδείας.
Τὸ ᾠδεῖον ἐκάλυπτον πένθημα σύμβολα. Ἡ πομπὴ κατ-
εἶχεν ἑκτασιν ἐνὸς σχεδὸν βεροτίου. Πρὸ τοῦ φορείου ἐπο-
ρεύοντο οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ ᾠδεῖου, τὰ μέλη
τοῦ μελοδράματος, οἱ ἀντιπρόσωποι 50 περίπου συντεχνιῶν καὶ
συλλόγων, κρατοῦντες στεφάνους καὶ δάφνας. Ἀκολούθως εἶπον-
το τὰ πολυπληθῆ παράσημα τοῦ ἀποδημήσαντος ἐπὶ ἐρυθρῶν
προσκεφαλαίων. Ἡ νεκρική ἄμαξα ἐσύρετο ὑπὸ 6 ἵππων καὶ
εἶχον ἀργυροκέντητον σκιάδα.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀπένευεν εἰς μὲν τὸν μουσουργὸν
κύριον *Ambi Thomas* ἐν Παρισίοις τὸ παράσημον τῶν ταξιαρ-
χῶν τοῦ βορείου ἀστέρος, εἰς δὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ μεγάλου
μελοδράματος αὐτοῦ κύριον *Vaucorbail*, τὸ παράσημον τοῦ
Γουσταύου Βάζα.

— Ὁ Φραγκίσκος *Liszt* εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Πέ-
στη, ὅπου ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τοῦ κυμβαλισμοῦ ἐν τῷ
αὐτοῦ ᾠδεῖω.

— Ἐν τῷ θεάτρῳ *Rossini* τῆς Λιβόρνου παρεστάθη ἐσχάτως
κατὰ πρῶτον τὸ μελόδραμα «*La Duchessa di San Giuliano*»
τοῦ μουσουργοῦ *Graffigna* μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας. Τὸ με-
λόδραμα τοῦτο, νέον διὰ τὴν Ἰταλίαν, παρεστάθη ἤδη πρὸ δε-
καεξαετίας ἐν Παρισίοις.

— Κατὰ τὰς ἰνδικὰς ἐφημερίδας, ὁ βασιλεὺς τοῦ Βέρμα ἀ-
νήγειρε διὰ τὰς 450 γυναϊκάς του ἐν τῷ κήπῳ τῶν ἀνακτόρων
θέατρον, ἐν ᾧ καθ' ἑκάστην μετὰ μεσημβρίαν δίδονται παρα-
στάσεις. Ἐκτὸς τοῦ βασιλέως καὶ τῶν εὐνούχων, οἵτινες ἐνίοτε
λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς παραστάσεις οὐδενὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ἐπι-
τρέπεται ἡ εἴσοδος, πᾶς δὲ παραβάτης τοῦ νόμου τούτου ρίπτε-
εἰς τὸν κλωβὸν τῶν λέοντων. Ὁ βασιλεὺς ἐπισκέπτεται τὴν
παράστασιν πλεονάκις τῆς ἐβδομάδος. Οἱ ἠθοποιοὶ εἶναι σχεδὸν
ἀνεξαιρέτως δοῦλοι καὶ εὐνούχοι.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Οἱ φίλοι τῆς προόδου μετ' εὐχαριστήσεως, ἤκουσαν ἐφέτος
κατὰ τὴν τελευταίον τελεθεῖσαν ἐν τῷ ᾠδεῖῳ μουσικὴν συναυ-
λίαν, τῆς Δεσποινίδος Κλεοπάτρας Ἰωαννίδου, νεάνιδος εὐγενοῦς
καὶ καλῆς ἀνατροφῆς, καὶ πάντες ὡμολόγησαν ὅτι κέκτηται αὕτη
ικανῶν προσόντων, πρὸς πλειοτέραν ἀνάδειξιν ὅμως τῶν ὁποίων
ἔχει ἀνάγκην θάρρους, ὅπερ σὺν τῷ χρόνῳ θ' ἀποκτήσῃ, γυμνά-
σεως, ἧς θὰ τύχῃ παρὰ τῶν διδασκάλων τοῦ ᾠδεῖου. Κατὰ
τὴν γνώμην ἡμῶν ἀνάγκη αὕτη νὰ τύχῃ μᾶλλον ὑποστηρίξεως,
ἧς ποτ' ἔτυχεν καὶ ἡ δεσποινὶς Βέσσελ. Τὴν σύστασιν ταύτην
ποιούμεθα, οὐ μόνον τῷ Συμβουλίῳ, ὅπερ ἀναλόγως τῶν γλί-
σχωρων πόρων τοῦ ᾠδεῖου ἐργάζεται ὅσον δύναται, ἀλλὰ καὶ
παντὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ πλοῦτου ἀπείρου δὲν ἀμοι-
ροῦσι καὶ φιλομουσίαν ἔχουσι. Ἰδιαίτερος ἔθεν μνημονεύομεν
σήμερον τοῦ ὀνόματος τῆς δεσποινίδος Κλεοπάτρας Ἰωαννίδου,
πρὸ πέντε μόλις μηνῶν ἐκπαιδευμένης ἐν τῷ ᾠδεῖῳ, ἀλλ' ἡ-
τις ἀναμφιβόλως, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ καὶ περαιώσῃ ἐνταῦθα καὶ
εἰς ἀνωτέραν σχολὴν τὰς μουσικὰς αὐτῆς σπουδὰς, θὰ καταστῇ
καλὴ ἀοιδός. Συνεπῶς δὲ φρονῶμεν ὅτι πρέπει νὰ μεριμνήσῃ τὸ
Συμβούλιον διὰ τὴν νέαν ταύτην κόρην σπουδαίως λαμβάνων
ὑπ' ὄψιν τὴν τελειότεραν αὐτῆς ἐκπαίδευσιν.

— Ἄνῃρ διακριθεὶς ἐπὶ χάριτι ἐν ταῖς πολλαῖς αὐτοῦ συγ-
γραφαῖς, καὶ ἐργασθεὶς ἐπὶ τριακονταετίαν ὄλην ὡς δημοσιογράφος,
καὶ διακριθεὶς ἰδίᾳ διὰ τὰ δραματικὰ κριτικὰ ἄρθρα του
καὶ διὰ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτοῦ καλλιτεχνικὰς περὶ ζω-
γραφικῆς καὶ γλυπτικῆς μελέτας, ὁ *Paul de Saint Victor* ἀ-
πεβίωσεν ἐν Παρισίοις τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.
Πλὴν τῶν διαφόρων αὐτοῦ μελετῶν ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλα πολ-
λὰ ὀγκώδη φιλολογικὰ ἔργα, καὶ τελευταῖον σπουδαῖον περὶ
τραγωδίας καὶ κωμωδίας σύγγραμμα *Les deux Masques*.

— Ἐν Γοττίνῃ ἀπέθανεν ὁ Ρουδόλφος Ἐρμανν Λότσε (*Lotze*),
εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων φιλοσόφων τοῦ ἐν Βερολίῳ Φρειδεरिकοῦ
Γουλιελμείου Πανεπιστημίου.

— Ὁ κ. Ἀγγελοῦ Καλαμαῆς, ὁ γνωστὸς φιλόπνονος μουσικὸς,
πολλάνκις χρηματίσας διευθυντὴς ὀρχήστρας, καὶ διδοὺς δείγμα-
τα ἰκανότητος, διορίσθη ἀρχιμουσικὸς τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ
τοῦ «Ναυάρχου Μιαούλη». Συγχαίρομεθα αὐτὸν ἐπὶ τῇ δικαίᾳ
ταύτῃ προαγωγῇ του.

— Τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ἀπόλλω-
νος» νέον ἔργον ὁ Χορὸς *Μετμηφινομένων*. Σήμερον δὲ ἀπὸ
τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς τῶν «Ὀλυμπίων» δοθῆσεται ὁ *Ὁθέλλος*,
τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἄγγλου Σοφοκλέους.